

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Melissa McClone

Két nomád Hawaiiin

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Melissa McClone, 2003 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018*

A ROMANA 645. eredeti címe: *The Wedding Adventure* (Harlequin, Silhouette Romance)
Magyarra fordította: *Harcza Henrietta*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 645. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-407-3

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Csendes volt a ház.

Henry Davenport a könyvtárában üldögélt, és Montblanc töltőtollával idegesen kocogtatta mahagóni íróasztala lapját, de a plafonig érő, telepakolt könyvespolcok tompítottak valamelyest a zajon. Végül leejtette a tollat az asztalra, majd fürkész tekintettel körülnézett.

Dickens, Shakespeare, Stephen King. Volt itt minden, amit az ember kívánhatott az irodalom terén. De ő most nem volt abban a hangulatban, hogy kényelembe helyezze magát egy könyvvel a kezében.

A tévzés sem vonzotta. Már minden kábeltévé-csatornát végigkapcsolgatott. Három parabolaantennájának köszönhetően több mint ötszáz program közül válogathatott. A kedvenc filmjei sem tudták lázba hozni.

Zene. Az biztosan jobb kedvre derítené. Megnyomott egy gombot a távirányítón. A szobát dzsessz hangjai töltötték be.

Megnyomta a következő gombot. Vivaldi. Ez se jó.

Talán egy kis blues? Ahhoz sem volt hangulata. Rockzene, népdalok, country... Egyik CD-je sem nyerte el a tetszését.

Holnap majd vesz újakat. De mihez kezdjen addig?

Az oregoni Portlandben fekvő birtoka teljesen elhagyatott volt, mivel az alkalmazottai éppen szokásos éves pihenőjüket élvezték, amit tőle kaptak ajándékba. Még soha nem zavarta a csend, most viszont...

A nyugalom nyughatatlanná tette. Szüksége volt valamire, ami megmozgatta, ami kihívást jelentett a számára.

Egyetlen telefonhívásba kerülne csupán, hogy a ház vagy valamelyik klub megteljen barátokkal, még hozzá többel, mint ahányat igazából a magáénak mondhatott. De neki most ehhez sem fűlött a foga. Biztosan van valami ezen kívül is.

Küszöbönálló születésnapi ünnepségének terveit már majdnem véglegesítették. Csak a hitelesített okmányokra várt a sziget megvásárlásával kapcsolatban. De akkor miért van mégis hiányérzete?

Henry az asztalon heverő, rendezett halomba tornyozott mappákra meredt. A meghívókat kinyomtatták, a parti előkészületei lezajlottak, a kalandprojektet is teljesen kidolgozták. Kinyitotta a legfelső mappát, és végignézte a vendéglistát. Azoknak a nevét tartalmazta, akiket meghív és Hawaii-ra repít majd. Április elsején. Senki sem maradt ki, erről gondoskodott.

A következő mappa tartalmazott mindent a parti előkészületeivel kapcsolatban. A partiszerviztől kezdve a zenekarig egyetlen apró részlet sem maradhatott ki. A hagyományos hawaii stílusban rendezett trópusi *luau* még nagyszabásúbb lesz, mint a tavalyi ünnepség Renóban, Nevadában, ahol a házasság volt a fő téma.

És bár összességében kicsit giccsesek voltak az események, az a fergeteges parti volt a legjobb az eddigi születésnapi ünnepségei sorában. Nehéz lesz felülmúlni a sikerét. De Henry akkor is meg akarta próbálni, bármibe kerüljön is ez neki.

A születésnapi ünnepség mellett Henry minden évben megengedett magának egy kis kiegészítő projektet is: vendégei közül kettőt egy kalandos utazásra küldött. Egyre átfogóbb elképzelések születtek, egyre több játék került be a programba. És Henry úgy érezte, hogy a feladatokat a résztvevők is élvezték.

Talán ez volt a probléma. Hogy minden erejével azon volt, hogy meglepetést okozzon a vendégeinek. Ők pedig fokozatosan hozzászoktak már, hogy mindig valami rendkívüli-re számíthatnak tőle.

Tavaly gyakorlatilag házasságközvetítőt játszott. Mélységes elégtétellel töltötte el, mikor a két legjobb barátja, Brett Matthews és Laurel Worthington, akiket a sorsolás eredményeként a kalandos utazásra kiválasztottak, egymásba szerettek, és végül össze is házasodtak. Mára már ő volt a

keresztapja aranyos két hónapos kislányuknak, Noelle-nek.

Mélázva nézegette a Noelle-ről készült legfrissebb fényképet, és közben különös melegséget érzett a szíve környékén. A kicsi látogatásai miatt máris megtöltött egy egész szobát különféle játékokkal. Volt ott minden – kezdve az életnagyságú hintalóval, egy igazgyöngyökből készült nyakláncot is beleértve. Jól tette, hogy összehozta Noelle szüleit.

És hirtelen rádöbbsent, mi zavarta annyira a születésnap ünnepségével kapcsolatban.

Az idei kalandos utazáshoz volt köze. Egyszerűen nem követheti ugyanazt a sémát, mint tavaly. Hiszen akkor a puszta véletlen döntött arról, hogy ki vehet részt a nagy kalandban. Nem lehet elvárni, hogy egy pár – Bretthez és Laurelhez hasonlóan – ismét spontán egymásra találjon. Mi lenne, ha valahogy besegítene? Mások is megérdemlik, hogy rátaláljanak a boldogságra. Ha pedig ez még több keresztgyermeket eredményez, ő nem fog panaszkodni.

Elégedett vigyorral az arcán ismét nekilátott a vendéglista tanulmányozásának.

Ki legyen a két kiválasztott, akiken gyakorolhatja házasságközvetítői képességeit? Ha elég ügyes, hamarosan újra megkondulnak az esküvői harangok...

1. FEJEZET

– Miért csalogattál el Travis közeléből? – duzzogott Cynthia. Úgy vélte, Henry Davenport viselkedése meglehetősen udvariatlan volt. – Nagyszerűen szórakoztunk.

– Valóban? – Henry, aki egy zöld alapon fehér mintás hawaii inget viselt hozzáillő rövidnadrággal, átkísérte a lányt Hawaii egyik legjobb szállodájának a báltermén.

Fergeteges születésnap bulijai minden év április elsején legendásnak számítottak. És az idej, „Polinéz édenkert” témájú parti sem volt kivétel a gazdagon díszített bálteremmel és a hozzá tartozó stranddal. Henry ízlése minden apró részletben megmutatkozott. Még gyönyörű és tehetséges hulatáncos lányokat is meghívtak a hamisítatlan hawaii hangulat kedvéért.

– Travis lassan már csak ostoba fecsegsre képes – mondta.

Cynthia megnedvesítette az ajkát.

– Na és?

– A fickó teljesen a megszállottaddá vált.

– Ne túlozzunk. Inkább csak egy kicsit belém van habarodva.

– Mindegy. – Henry megigazította a kalapját. – Majd túl lesz rajta.

– Én azt nem akarom. – Travis minden olyan tulajdonsággal rendelkezett, amiről Cynthia egy férj esetében mindig is álmodozott. Itta minden szavát, úgy vélte, hogy semmit sem tud rosszul csinálni, és legszívesebben az egész világot a lába elé helyezte volna. – Ő a tökéletes férfi a számomra.

– Te sokkal jobbat érdemelsz, mint Travis.

– De mi van, ha nekem mégis ő kell?

– Egyszer már faképnél hagyott egy menyasszonyt az oltár előtt.

– Elmondta nekem – vágott vissza Cynthia. – De az nem az ő hibája volt.

– Utólag mindenki ezt mondaná.

A lány azonban egyszerűen keresztülnézett Henryn, és Travist bámulta, aki sóváran nézett utána. Travis Drummond ugyan nem volt olyan rendkívül jóképű, mint Henry és néhány másik férfi a meglehetősen nagy baráti társaságában, de volt benne valami kisfiús báj, aranyos volt a mosolya, és gazdag családból származott. Cynthiához hasonlóan ő is egyedüli gyermek volt. Azt mesélte Cynthiának, hogy magányosnak érzi magát, és felmerült benne a gondolat, hogy lassan meg kellene állapodnia, és családot alapítani – amint rátalál a megfelelő nőre. És a megfelelő nő természetesen csakis ő lehetett. Cynthia legszívesebben ebben a szent pillanatban az oltár elé cipelte volna.

Travis valósággal istenítette. Ő pedig igazán kedvelte a férfit. Mi mást kívánhatott még magának egy házassághoz?

A tekintetük a vendégek feje fölött egymásba kapcsolódott. A férfi úgy bámulta, mintha ő lenne az egyetlen nő az egész bálteremben. Cynthia úgy érezte, hatalma van felette. Nagyszerű volt ekkora hatással lenni egy férfira. A baráti köréből időközben szinte már mindenki megházasodott vagy eljegyezték, szerette volna, ha végre neki is van valakije, aki gondoskodik róla.

A *később* szót formálta némán az ajkaival, és Travisre kacsintott, aki szerelmes mosollyal nézett vissza rá. Talán a magányosság érzete hamarosan a feledés homályába veszhet... mindkettőjük számára.

Megigazgatta a hajába tűzött hibiszkuszvirágokat, majd Henry felé fordult.

– Travis úgy gondolja, hogy én vagyok a legnagyobb ajándék, amit az élettől kapott.

– Ez így is van. – Henry hangja őszintén csengett, de ő valahogy mindig megtalálta a megfelelő szavakat. Playboy- és szívtipróhírét alaposan kiérdemelte. Elbűvölő volt, de Cynthiára nem hatott a vonzereje. Elsőbálozóként ismerte meg a férfit, és a korkülönbség ellenére nagyon jó barátok lettek. Henry most kedves mosollyal, de határozottan nézett rá. – De még mielőtt végérvényesen

eldöntöd, hogy Mrs. Travis Drummond lesz belőled, azt szeretném, ha megismerkednél valaki mással.

– Kivel?

– Cade Watersszel.

– Waters... – Ez a név nem mondott a lánynak semmit. Pedig a gazdag és híres családok többségét jól ismerte. – Ismernem kellene?

– Cade Armstrong Waters a teljes neve.

A lány hirtelen megtorpant.

– Úgy érted, Armstrong International?

Henry bólintott.

– Ő az egyik unokaöcs a családi dinasztiában.

Unokaöcs, távoli rokon – nem számított. Az Armstrong család annyira jómódú volt, hogy Travis Drummond vagyona amellett zsebpénznek tűnt csupán. Ráadásul nagyon összetartó volt minden körülmények között. Igazi nagy család. Olyasmi, amit Travis soha nem lett volna képes megadni neki.

Az Armstrongok szerteágazó családi birodalmat alkottak, szállítványozócégekkel és hajógyárakkal, amelyek milliókat, vagy inkább milliárdokat hoztak a konyhára, és a családtagok rendszeresen felbukkantak a nagy magazinok címlapján. És mióta Christine Armstrong feleségül ment ő királyi felsége Richard de Thierryhez, San Montico hercegéhez, a család előtt megnyíltak Európa hercegi és királyi házai, a sajtó pedig ujjongott örömeiben. Házasság útján egy hercegnő rokona lehetne! Biztosan csodás családi ünnepekre juthatna be...

Cynthia mindig is arról álmodozott, hogy egyszer egy nagy család részévé válhat. Nem tetszett neki, hogy testvérek nélkül kellett felnőnie. A szüleit pedig aligha lehetett családként jellemezni, ők mindig csak magukkal voltak elfoglalva.

– Miért nem hallottam én eddig Cade Armstrong nevét? – kérdezte kíváncsian.

– Cade Armstrong Waters – helyesbített Henry. – Nem helyezi előtérbe magát, igazából kerüli a sajtót. Egyesek a család fekete bárányának nevezik, de ha akarnál, se tudnál nála tökéletesebb férjet elképzelni magadnak.

– Azt hittem, te vagy az egyetlen tökéletes férfi.

– De nem a házasságra. – Henry elmosolyodott, és intett az egyik közös barátjuknak. – Cade húga Valentin-napon ment férjhez. Talán már hallottál róla, Kelsey Armstrong Waters Addison.

– Addison? Úgymint Addison Szállodák és Szabadidőklubok és... – Cynthia megragadta Henry vállát. – Ő a legjobb esküvőszervező! A legnagyobb sztárok is vele dolgoztatnak.

A férfi vidáman elmosolyodott.

– Nem árt egy ilyen ember a családban, amennyiben kialakul valami közted és a testvére között, nem igaz?

Amennyiben kialakul valami közöttük... Armstrongék biztosan csodás karácsonyi ünnepeket tartottak, hatalmas, szépen feldíszített karácsonyfával és igazi karácsonyi menüvel, az egész család részvételével. Cynthia szinte már az orrában érezte a túlevelek, a vanília és a fahéj illatát. És élénken maga elé tudta képzelni az ünnepnapon zajló beszélgetéseket, a sok nevetést és a közös éneklést is. Ha az Armstrong dinasztia tagjai közül választana magának férjet, soha többé nem kellene egyedül ünnepelnie a karácsonyt, miközben a szülei sokadszorra is elutaznak sajátos „nászútjukra”.

– Van Cade-nek bármilyen befejezetlen ügye? Volt feleségek, volt barátnők, esetleg gyerekek, akiről tudnom kellene?

– Tudomásom szerint nincs.

A lány izgatottan körülnézett.

– És hol van ez a Cade?

– Ott szemben.

A mesterséges vízesés előtt egy izmos, szőke férfi állt. A bokszeralsón kívül nem volt rajta semmi más. Cynthia arra gondolt, hogy öltönyben vagy szmokingban elég ostobán nézne ki, de úgy tűnt,

ez egyáltalán nem zavarja az őt csodáló szépségeket, akik ott nyüzsögtek körülötte, és valósággal itták minden szavát. Cynthia nyelt egyet.

Valami büntudathoz nagyon hasonló érzés töltötte el. Tudta, hogy nem a külsejük alapján kellene megítélnie a férfiakat. Hiszen vele is folyton ez történt. Az emberek mindig csak a szép kiegészítőt látták benne. Mégis...

– Az a szőke pasi az? – kérdezte.

– Nem. Ő ott Cade Armstrong Waters – felelte Henry szárazon, és a vízesés másik oldalához vezette, ahol egy férfi állt, és éppen akkor simította félre a homlokából nedves, fekete haját. Teljesen egyedül volt. Egy ananász, az aznap estére stílszerűen kiválasztott ivóedény takarta el az arcát.

Hatalmas volt, szinte biztosan magasabb egy méter nyolcvan centinél. Fehér pólót és zöld alapon kék csíkos fürdőnadrágot viselt. Nem volt akkora izompacsirta, mint a szőke fickó, de nagyon jó volt a testfelépítése.

Ekkor leeresztette az ivóedényt, így Cynthia végre vethetett egy pillantást az arcára. Megkönnyebbülten fellelegzett. Ez a Cade igazán jóképű, még ha amolyan intellektuális típus is. A kis nikkelkeretes szemüveg kifejezetten jól állt neki, bár egy kicsit úgy nézett ki miatta, mint egy egyetemi professzor. Vagy mint egy férj. És apa.

Nem az a fajta férfi volt, akibe képes lett volna reménytelenül beleszeretni. Szerencsére. Cynthia egyszer majd szeretett volna sokkal jobb szülő lenni, mint amilyen az apja vagy az anyja valaha is volt. A gyermekei tudni fogják, hogy szeretik őket.

Csak miután másodszor is megnézte magának, jött rá, hogy Cade egyáltalán nem is olyan jó fiú, mint amilyenek első pillantásra tűnt. A szokásosnál hosszabb volt a haja, az arca szögletes, az álla kicsit erőteljesebb, ami erős akaratra utalt. Kalandvágynak és veszélyesnek tűnt.

– Na, tetszik, amit látsz?

Cynthiától csak egy bólintásra tellett. Ez már-már félelemmel töltötte el.

Henry elnevette magát.

– Jobb, mint Travis?

– Talán – felelte Cynthia vontatottan, és ismét megigazította a hibiszkuszvirágokat a hajában.

– Akkor lássunk neki! Mutass be bennünket egymásnak, hogy fülig belém szerethessen!

Cade Waters unottan játszadozott az italában álló kis papírnnyővel. Legszívesebben azonnal visszavonult volna. Ezen a partin semminek sem sikerült felkeltenie az érdeklődését. Se a válogatott falatoknak, se a nőknek.

Ez nem az ő terepe. Valaha ő is része volt a gazdagok és híresek cirkuszának, de az már régen volt. Azóta teljesen más ember lett belőle. A pénz – az Armstrong-vagyon – nemcsak a szülei házasságát tette tönkre, a saját boldogsága is ráment.

Cade tekintete végigvándorolt a medencén. Jó pár hosszát leúszott benne, csak hogy elkerülhesse az emberek társaságát. Talán ezzel volt magyarázható, hogy szörnyen szomjas és éhes volt, de bármit megtett volna, hogy ne kelljen banális fecsegést folytatnia a parti többi vendégével, akiket nem kedvelt és nem is tisztelt. Ezért vonult vissza ide a vízeséshez.

Évek óta visszautasította Henry meghívását a születésnap partijára, unokatestvérei legnagyobb elszörnyedésére, akik imádták a nagyvonalú milliárdos által szervezett bulikat. Cade eget-földet megmozgatott, hogy ne váljon ő is tipikus Armstronggá, aki nagy lábon él, és egy szuper állásban sikert sikerre halmoz. Elhatározta, hogy ő a maga módján, az Armstrong név és Armstrong-vagyon nélkül fog sikereket elérni.

Sajnálatos módon idén nem volt abban a helyzetben, hogy nemet mondhasson Henry Davenport meghívására. Némi zsarolás vendéglátója részéről, és egy kis kétségbeesés az övéről nagy szerepet játszott abban, hogy mégis eljött. Henry jelentős adományt helyezett kilátásba Cade Mosolygó Hold nevű alapítványa számára, azzal a feltétellel, hogy részt vesz az idejünnepségen. Megígérte, hogy ha megjelenik, és a parti végéig kitart, továbbá más vendégektől nem kér semmilyen adományt, ad neki egy százezer dollárról szóló csekket.

Cade-nek így nem volt más választása, mint eljönni. A Mosolygó Holdnak feltétlenül szüksége